

зореца. Едно незнайно врабче долетѣ веднага отиѣкжде и клѣвна радостно зрѣнцето отъ ржката му.

И тая божия птичка бѣ до-

стойна за истината, защото радостта ѝ отъ нея бѣше милионѣ пжти по-голѣма, отколкото самото просено зрѣнце.

Светославѣ Минковѣ

ВРАБЕЦЪ И КОСЪ

— Врабчо, лѣтото премина, сбогомѣ, трѣгвамѣ надалече, може, братко, до година и да се не видимѣ вече! Кой знай въ пжтя що ме чака!

— Ехѣ, ти косче, стига плака! Ти на топло ще живѣешѣ, ще си хвѣркашѣ, ще си пѣешѣ, тамѣ при чернитѣ дечица. Азѣ съмѣ по-нешастна птица, че щомѣ почне тука зима, студѣ, гладуване ще има.

— Бре, нещастни сте, разбрахѣ! Трѣгна котката къмѣ тѣхѣ. — Кого пипна за крилото,

ще го отѣрва отѣ злото. Рипна котката напредѣ, но си бѣха тѣ съ късметѣ. Живи-здрави отлетѣха, чакѣ на стрѣхата се спрѣха.

Косѣтъ рече: „Брей, разбрахме, нѣма по-щасливѣ отѣ насѣ, че се лесно отѣрвахме!“

Врабчо рече: „Ти си правѣ! Нѣма вече въ тежѣкъ часѣ да ти се оплаквамѣ азѣ. Стига, че съмѣ живѣ и здравѣ!“

И запѣха въ единѣ гласѣ:
— Ний сме двама господа, най-щасливи на свѣта!